

טיב הקהילה

ויקהל - פקודי
 כ"ה אדר תשפ"ג
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש
 5:12 הדד"ג
 6:26 מוצ"ש"ק
 7:06 ר"ת
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
 סו"ק"ש א' 8:01 | סו"ת א' 9:17
 סו"ק"ש ב' 8:44 | סו"ת ב' 9:45
 | הזמנים לפי שנתון הורף |
 גיליון מס':
666

יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

בכך להאיש הישראלי שאם ברצונו לבנות את משכנו הפרטי ולהמשיך בתוכו את השכינה, מוטל עליו לצרף כל קומתו למצוותיו, והיינו שיצרף כח המחשבה והדיבור לכח המעשה, וטרם עשיית כל מצוה יכוון לקיימו לשמים ויפרש את מחשבתו בפיו, ובכך יכניס את כל מהותו היינו נפשו ורוחו ונשמתו בגוף המצווה ויתקדשו על ידה, וכתוצאה מכך יכשיר את כל כולו להיותו מעון להשראת השכינה. וכאותה מעשה עשו עושי המלאכה, שמשך כל הזמן שהיו עוסקים במלאכת המשכן היו אומרים שעושים זאת כי כך צוה ה' את משה, כדי לצרף כל קומתם לעשיית המצווה.

וזהו ענין אמירת 'לשם יחוד' טרם עשיית המצוות, כי אבות החסידות ראו בכך ענין לקדש את הרוח שבאדם על ידי זה שגם הוא יטול חלק בקיום המצוה, כי הדיבור של האדם הינו מכח הרוח שבו, ובזה שמפרש בשפתיו שמכוון לשם שמים בעשיית המצווה נוטל הדיבור חלק במצוה וכתוצאה מכך מקדש את בחינת הרוח שבו, וכמו כן בעצם המחשבה לקיים את המצווה לשם שמים נוטלת הנשמה חלק בקיום המצוה כי כח המחשבה שבאדם הינו כחלק בלתי נפרד מהנשמה, ונמצא שרק בצירוף מחשבה ודיבור למעשה מתקיימת המצווה על ידי כל קומת האדם, ורק מצוה כעין זו נחשבת למצוה תמה, ומכשיר את המקיימה להיות מעון להשראת השכינה. ולאור אלו הדברים נוכל להבין את הברכה שבירך משה את עושי המלאכה אחר שראה שעשו אותה כאשר צוה ה', שברכם 'שתשרה שכינה במעשי ידיכם' כפי שמפרש רש"י, כי מאחר שצירפו את כל קומתם לעשיותיהם, ראה בכך שעת הכושר להמשיך גם עליהם את אותה קדושה השרויה במשכן ויהיו הם בעצמם מעון לשכינה, ועל כן צירף גם את ברכתו לסייעם בכך להשרות השכינה עליהם ועל מעשיהם.

הרגל זה ראיתי אצל הגאון הגדול רבי זונדל קרוזר זצ"ל, הוא ז"ל היה נוהג להופיע מידי יום ביומו בביתו שם קבענו 'חברותא' מידי יום ביומו, ומידי פעם כשהבחין שהגני עושה איזה פעולה הכרוכה במצווה היה מעורר אותי לכוון לשם מצוה, כי כאמור רק על ידי זה אנו זוכים לשלימות המעשה.

גם אבי מורי היה מרבה לכוון בכל פעם שקיים איזה מצוות לעשותו לשם השי"ת, ובכל פעם שבחורים ואברכים בקשו ממנו ברכה היה מברך שיזכו ללמוד 'תורה לשמה' וגם היה מרבה להדריך את הנערים לכוון בכל מעשיהם לשם שמים, וחכונני שפעם התלוויתי אליו לאיזה חתונה, ואחר שיבידוהו לרקוד עם החתן ביקש ממנו החתן שיברכו, ואבי מורי אכן בירך אותו אך לא ככל המברכים המקשרים את ברכתם לענין החתונה ומברכים על בנין עדי עד, כי אם בברכה שיזכה לעשות כל מעשיו לשם שמים, תוך כדי שמנמק נימוקו שגם בנין הבית צריכה כוונה לשמה...

לכוון בכל מעשה לשם ה'

ובצ"ל אל בן אורי בן חור לזמנה יהודה עשה את כל ישראל צוה ה' את ישראל: (לח. כב) וַיֵּרָא מֹשֶׁה אֶת כָּל הַמְּלָאכָה וַיַּחַד עִשָׂו אֹתָהּ כְּאִשֶּׁר צִוָּה ה' בְּן עִשָׂו וַיְבָרֶךְ אֹתָם מֹשֶׁה: (לח. כג)

ופירש"י: ויברך אותם משה - אמר להם יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם, (תהלים צ. י) 'ויחי נועם ה' אלהינו עלינו ומעשה ידינו וגו', והוא ארז מאחד עשר מזמורים שבתפלה למשה:

הנה רואים אנו שבתפילה מציין הכתוב שבצ"ל עשה את כל העבודה 'כאשר צוה ה' את משה', ולאחר מכן חזר הכתוב לציין זאת מחדש בגמר כל כלי ובגד, וצריכים להבין מה זה בא ללמדנו, לשם מה הצריכה התורה להכפיל את הדברים שוב ושוב.

ועצם הדבר שהכתוב רואה לנכון לציין שהיה הכל על פי ציווי ה' צריך ישוב, שהרי כבר יודעים אנו זאת מהפרשיות 'ורומה' ו'תצוה', בהן ראינו איך שצוה הקב"ה את משה על כל פרטי המשכן וכליו ועל בגדי הכהונה, וכל אדם מבין שאלמלא הציווי העליון לא היו עוסקים כלל במלאכת המשכן.

כדי ליישב את הדברים אצטט קטע מספר 'נפש החיים' (שער א פרק ז) אשר לדבריו רצה הקב"ה בהקמת המשכן להורות האיך יזכה האדם לקדש עצמו ולעשות את עצמו למשכן, וז"ל: 'לזאת הרי כי רדאי, עיקר ענין הקדש והמקדש ושייית שכינתו יתברך, הוא האדם, שאם יתקדש עצמו כראוי בקיום המצוות כולן, שהם תלוין גם כן בשורשן העליון, בפרקי אברי השיעור קומה כביכול של כלל כל העולמות כולם, אז הוא עצמו המקדש ממש, ובתוכו ה' יתברך שמו, כמ"ש (דברים י. י) ה' ה' ה' ה' המה, וכמאמרם ז"ל ושכנתי בתוכם, בתוכו לא נאמר, אלא בתוכם כ"ו.

ויש לומר על דרך זה הכתוב ועשו לי מקדש גו' ככל אשר אני מראה אותך וכו' וכן תעשו, וז"ל דרשו (סנהדרין ע"ט) וכן תעשו לדורות, ולדרכינו יש לומר גם כן שרוצה לומר אל תחשבו שתכלית כוונתי הוא עשיית המקדש החיצוני, אלא תדעו שכל תכלית רצוני בתבנית המשכן וכל כליו, רק לרמז לכם שממנו תראו, וכן תעשו אתם את עצמיכם, שתהיו אתם במעשיכם הרצויים כתבנית המשכן וכליו, כולם קדושים, ראויים ומוכנים להשרות שכינתי בתוכם ממש.

זהו ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם דייקא, שכל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן וגו', תכלית כוונתי, שכן תעשו את עצמיכם, וכן אמר הוא יתברך שמו לשלמה אחר גמר בנין המקדש, (מלכים א. ו) הבית הזה אשר אתה בונה הוא רק אם תלך בהקתי גו', ושכנתי בתוך עמי ישראל דייקא, לזאת כשקלקלו פנימיות המקדש שבתוכם, אז לא הועיל המקדש החיצוני ונהרסו יסודותיו רחמנא ליצלן, עכ"ל.

לאור דבריו שהקמת המשכן היא הוראה לאדם האיך להתקדש ולעשות את עצמו 'משכן' לבוראו, יש לומר שרצתה התורה להורות

טיב המערכת

• וכל חכם לב •

מסופר על האחים הקדושים רבי זושא ורבי אלימלך שכשהלכו בגלותם לילה אחד לנו באיזה אכסניה ושם העלילו עליהם שגנבו כלים יקרים מבעל הבית ומיד תפסו אותם השוטרים ושמו אותם במעצר בתא קטן שבמסרכו דלי של שופכין, כשנכנסו לתא ראה רבי אלימלך את הדלי והבין מיד כי אסור להתפלל וללמוד בחדר הזה והיה לו סכך צער גדול, ראה אחיו רבי זושא את צערו ואמר לו: אלימלך אחי, מדוע תצטער? הרי אותו הקב"ה שציוה להתפלל הוא זה שאומר לנו עכשיו שלא להתפלל, ואם כן בכך אנו מקיימים את רצונו ועלינו לשמוח.

התחילו לשמוח ומרוב שמחתם התחילו לרקוד, וכשראו האנשים שהיו בבית הסוהר שרוקדים הצטרפו כולם לריקודים עד שאחד דחף הדלי של מי שופכין באמצעו... וכולם רקדו סביב המי שופכין... כשראו שומרי בית הסוהר שהדלי הזה גורם להם שמחה - מיד הוציאוהו, אמר רבי זושא: רואה אתה אחי, מה שאי אפשר לפעול ע"י תפילה אפשר לפעול ע"י שמחה.

בציווי על הקמת המשכן קיבלנו מושג חדש: זכ"ל חכם לב... יבואו ויעשו... אשר ציוה ד', ועלינו להבין מיהו 'חכם לב', והרי החכמה נמצאת במוח ולא בלב, ובשביל בניית המשכן הוצרכו לחכמים שידעו לכוון את כל הכוונות והציופים או מיהם אותם חכמי לב? אלא שבהמשך הפסוק נמצאת התשובה, אלו שיעשו את אשר ציוה ד', כלומר שמוחם שליט על ליבם והם יכולים לעשות את רצון ד' בלי שום שיעוים הם הנקראים 'חכמי לב'!

כדי לעשות את רצון ד' עלינו להיות חכמים השולטים על הלב והרי גם לנשים יש חכמים כמו שאמרו חז"ל 'חכמה בגינים תאמן', אבל חכמה זו אינה מספיקה בשביל לעשות 'ככל אשר ציוה ד', רק מי שיכול לכוף את יצרו וליבו כדי לקיים רצון הבורא בפשיטות הוא הנקרא 'חכם לב', כמו שראינו במעשה תלמי שהאחים הכניעו את ליבם כדי לקיים רצון הבורא ורק כך זכו לישועה ואם היו נסטים להתחכם ולמצוא היחל ללמוד ולהתפלל למרות ההפרעה, יתכן שהיו נשארים תקועים עם הדלי, זה גם מה שהקב"ה רוצה מאיתנו שנקיים את רצונו בפשיטות ובלי חכמות כי זה נקרא 'חכמת לב'!

(לפי טיב תורה ויקהל)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320
 עדכוני קבלת קהל 0534-100024

טיב
ההודעות

הכשרת והכנת המטבח א'

א. השיש משתמשים בו כל השנה בחמץ יש בו הרבה בליעות, מאחר ורגילין להניח עליו קדירות ורתחות של מאכלי חמץ בשעה שהשיש רטוב ממים ומתחממים ובלוע מהחמץ שבקדירה, וכן מפני שמניחים שם לפעמים דבר גוש רותח ואז השיש בולע מן החמץ עצמו ללא הפסק כלי (סי' תמ"ז ס"ג וב"מ ס"ט).

ב. אופן הגעלת השיש הוא ע"י שמעביד אבן מלונבת או ברזל מלובן על השיש, ובעת שמעביד את האבן יערה על השיש מים ורתחים מכלי ראשון, ויוקדק שהמים יגיעו תיכף מן העירוי לכל מקום בשיש, ולא שיוזבו מאליהם הגו והגו (ת"א ס"ז וב"מ ס"ט), ואחר ההגעלה ישטפנו במים קרים כמו בכל הגעלה (סי' ת"ב ס"ד).

ג. וקודם ההגעלה צריך לגרד ולשפשוף היטב את כל החריצים והחורים הקטנים שיש בשיש, כדי לנקותם מן החמץ והלכלוך שנצטברו עליהם בכל ימות השנה (סי' ת"א ס"ז), ולא ישמש בחמץ כ"ד שעות שלא יהיו בני יומן, והיו מנוגבין יפה מן המים הצוננים, שמא יצטננו מן הרותחין (סי' ת"ב ס"ב ומ"ב ס"ק).

ד. אמנם לענין מעשה הדבר קשה מאד להעביד אבן או ברזל מלונבנים על השיש ולהגיע עמיהם לכל פינה ופינה שבו, וגם קשה לנקותו היטב מקודם, ועוד שיש מיני שיש שדינם ככלי חרס שאין מועיל בהם הגעלה, [ועוד שהי' כבר נהגו להימנע למערי מהשתמש בכלי חמץ אפילו לאחר הגעלה].

ה. ועל כן העצה היעוצה כדי שיוכלו להשתמש עם השיש בפסח, שישפשופו אותו היטב וישטפנו באופן שלא ישאר עליו שום ממשות של חמץ בעין, ואח"כ יכסנו בסט של פח או נייר אלומיניום וכדומה, שבזה מתכסה השיש היטב, ויכסנו באופן שישאר על עמדו במשך כל ימי הפסח, ואז אין צריך להגעילו כלל. ואם אינו יכול לכסות השיש עם פח או אלומיניום והוא רוצה להשתמש בו לפסח, צריך לערות על השיש מים רותחים מכלי ראשון, ויפרוס מפה על השיש, אף צריך לזוהר שלא יניח סיר רותח על המפה (שיעור קנה בשם פסח).

ו. ומותר להניח על השיש המכוסה אפילו סיר רותח, אך מי"מ נכון לזוהר שלא יהיה רטיבות של מים בין השיש לפח או האלומיניום משום שיכול לעבור בליעות מן השיש אל הכיסוי ע"י שמתחמם הרטיבות, ועל כן באופן כזה יש להמתין עד שיצטנן הסיר. ומפני זה יש נוהגים להניח תחילה על השיש לוח של קל-קל או לוח פולי-גל, כדי להפריד בין השיש לפח האלומיניום, וע"י נשאר המקום יבש בכל ימי הפסח, ושוב אין חשש להניח עליו סיר רותח (שם, והוא ע"פ הפתח תשובה י"ד סוף סי' צ"א שהחמיר באופן שמורחז מעל גבי האש). וי"א שכל הכיסויים כשרים, ואין לחוש אם מעביד הרותח אף אם יתכן שיש מים מתחת לכיסוי, משום דברוך כלל אינו רטוב וגם נותן טעם לפגם, ועוד שכבר הוכשר על ידי עירוי (פי' את שח"ת) ותתאה גבר והוא קוד, וא"כ אינו אוסר אלא כדי קליפה והרי הכיסוי הוא כדי קליפה (ב"מ נ"ב).

ז. וי"א שצריך להכשיר את השיש ע"י עירוי מים מכלי ראשון חמץ שאינו בני יומן [במין קוסקוס חסמ"ל היתון] ואח"כ יכסה את השיש (הליש פי"ג ס"ג, מ"ב ס"ד).

ח. כשמעריד על השיש מתוך קומקום, לא יקח הקומקום משתמש בו בפסח, אלא יקח הקומקום של חמץ אחר שיקוהו היטב, ויש שלוקחים קומקום מיוחד לעירוי לצורך זה ואין משתמשים בו לא לחמץ ולא לפסח, והכי עדיף טפי (קנה בשם).

ט. אם הניח פח על השיש בפסח, ולשנה הבאה איננו זוכר באיזה פח השתמש לשיש הבשרי ובאיזה לשיש החלבי, יכול להניח איזה שירצה, ומ"מ לכתחילה אין להחליף ביניהם. וכ"ז רק לענין הפח ולא לשאר כלים (הלכות אבן שאר).

י. החרסיה במטבח שמעל השיש ומסביב לברזים ושע"י האש, מן הראוי לעטפם בנייר סכף לאחר שינקו אותם היטב מכל חמץ בעין, כדי שלא יגעו בהם הקדירות ורתחות שמניחים על השיש, ולכן טוב לעטפם בגובה הקדירות שיש לו בביתו (קנה בשם). וי"א שכדאי לערות מקודם מים חמים מכלי ראשון על החרסיה ואח"כ יכסנו (ב"מ נ"ב).

יא. יש לנקות היטב הארוגות העליונים התלולים במטבח מעל הכיירים, ואח"כ יעטוף תחתית הארון שמעל הכיירים בנייר סכף וכדו', ולא די במה שינקו היטב מן הלכלוך הנדבק שם, משום שנבלע שם ג"כ מן הזיעה והעולה מן הקדירות של חמץ במשך השנה, ויש לחוש שגם פסח יעלה שם וזיעת מן הקדירות ופילו זיעת בחורה לתוך הקדרה, ולכן צריך להניח איזה דבר שישמש הפסק בין הארון לכיירים ואז אפשר לבשל על הכיירים ללא כל חשש (קנה בשם).

יב. הברזים שבכיוור המטבח מאחר וכל ימות השנה נמצאים בין החמץ, ולא ימלט שבמשך השנה לא יפול עליו איזה חתיכה של חמץ בעת שהוא רותח, או שתהיה חתיכת החמץ ורתותו, ונמצא מבלע לתוכו חמץ, ולכן יש להחשיבו ככלי חמץ. וצריך לנקותם היטב מכל חמץ בעין, וינקו היטב גם את הידיות מן החמץ הדבוק בהם. ואם כי מעיקר הדין כל שאין משתמש בהם כ"א למים קרים בלבד די בגיקון לבד ואין צורך להגעילם, אעפ"כ מן הנכון לעשות גם הגעלה ע"י עירוי מכלי ראשון (פי' להלן אופן הגעלתן) (שם).

יג. ואם הוא רוצה להשתמש בהם גם למים חמים או צריך להגעילם תחילה מעיקר הדין, ואופן ההגעלה כך הוא: שינקו אותם תחילה היטב וימתין מעת לעת שלא ישתמש אז בחמץ, ואח"כ יפתח את הברז שיצאו משם מים רותחים (שמתחב בליעלי' בחום נבנה ביותן) כדי להגעיל מה שבתוכו, ובתוך כדי כך יערה עליהם מבחון מלמטה למעלה מים רותחים מכלי ראשון (שם).

יד. אמנם מן הראוי להדור לכתחילה למי שאפשר לו להשתמש בברזים מיוחדים לפסח בכיוור המטבח, וכמנהג המדקדקים שאין משתמשים בכלי חמץ שהוכשר לפסח. ואף מי שאינו מחליף את הברז, נכון עכ"פ שייסיר את הידיות של המים החומץ או שיעטוף אותו במטלית וכדו', ואם יש לו ברז אחד שע"י החזונו מתחלף ממים קרים לחמץ, יש לו לסגור את הברז החם מבחון (שם).

טיב הבניין

כרכנו בשלום בחודש הזה

זכות אהבת ישראל ומידות טובות נאלו ישראל ממצרים

ברמייך חי - דם פסח ודם מילה

הא כיצד, אלא בשעה ששמעו בני ישראל על הגזירה החדשה שיצאה מעם פרעה, וכי מעתה, מלבד מכסת עבודתם הרגילה יהיו צריכים ללקט בכח עצמם גם את התבן, התחכמו בני ישראל והערימו סוד על רשעי מצרים בכדי להקל מעליהם במקצת את עול הגלות, ותחת שכל אחד ואחד ייצא בעצמו אל השדה לבקש תבן לעצמו - באופן שכמעט אין מציאות שבעולם להספיק את שניהם, גם להביא את התבן וגם ללבון לבנים בסך הרגיל - היו בוחרים בכמה מהם שיצאו לקושש קש לתבן עבור כל העדה, ואילו שאר החברים ישלמו תחתיהם את מכסת הלבנים ואת שאר כל עבודתם.

עתה נראה את אשר אעשה לפרעה ממשיך הגה"צ רבי אליהו זצוק"ל ואומר, שאכן זאת היתה כל המטרה של קורא הדורות מראש כאשר שלח את משה רבינו לפרעה, בכדי שפרעה יכבד עליהם את העבודה. וידע הקב"ה שמתוך כובד העבודה יתגלו ויפיעו המידות הטובות והנאצלות של בני ישראל, כי כל אחד מישראל התחיל להתבונן בגופו כיצד יוכל להקל מן העול הקשה המוטל על חבריו, כמו גם שוטרי ישראל שהתגלו באותה שעה במלאו תפארתם, כאשר נתנו את גוים למכים ולחיים למורטים וישו שכמם לסבול עבור כלל ישראל, על אף שאילו היו עושים מלאכתם נאמנה ורודים בבני ישראל היו ניצולים מכל אלו המכות.

והיה זה ההכנה הגדולה והנעלית ביותר לקראת הגאולה העתידה, שיהיו בני ישראל ראוים מצד עצמם להיגאל מארץ מצרים, וכשם שהיו צריכים להכנה מצד מצוות שבין אדם למקום, שזה השלימו על ידי המצוות של פסח ומילה, כך גם היו צריכים להכנה מצד מצוות של בין אדם לחברו, ועתה בא הדבר על תיקונו, כי כאשר בני ישראל נושאים בעול האחד עם השני, ובזמן שיש יהודים שמוכנים לסבול ולקבל מכות ויסורים עבור הזולת, אין לך זכות גדול מזה למען יהיו ניצולים מעולו של פרעה ושעבוד מצרים.

זהו פשר התשובה 'עתה נראה אשר אעשה לפרעה', שהשיב הקב"ה למשה רבינו אתו שהתמורמו ושאל 'למה הרעותה לעם הזה. כי הקב"ה נתן לו להבין שכל העניין בשליחותו לפרעה לא היה אלא בכדי שמעתה יכבד פרעה עולו עליהם, וזה עתה נראה, שמתוך כך יתגבר בהם מידת אהבת ישראל והשתתפות בצערן של ישראל, ודבר זה גופא יעמוד להם לזכות להחיש את הגאולה והפדות ולהינקם בפרעה.

הכנה לפסח כימי צאתנו מארץ מצרים לכן בנינו נא והתבוננו בזאת בימים אלו של חודש ניסן, חודש הגאולה, שהרי בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל (ראש השנה ט"א), ובימים האלו מתעורר שוב הארת יציאת מצרים כבימים ההם, כדאיאת באור החיים 'הק' על הפסוק (מסעי כ"ג, כ"ב) 'א-ל מוציאם ממצרים', שבכל שנה ושנה מוציא הקב"ה את בני ישראל מארץ מצרים, כמו שהוציא אותם בימים ההם. ואם כן, כמו שהתכוננו בני ישראל בטרם יצאו ממצרים, גם אנו צריכים לעשות לזה הכנה ראויה במצוות שבין אדם לחברו, כי לקראת יציאת מצרים צריך עם ישראל להיות אומה שלמה מחשש שאור חזירים יחידים בפני עצמם.

בערבי פסחים - זה לעומת זה ואכן בערבי פסחים מורגש ביותר ההתגברות של זה לעומת זה עשה אלקים, כשמצד אחד אנו רואים שהיצר המפתה מנסה לזרוע בימים האלו כעס וקפדנות, מפרט בעת ההכנות לקראת החג הממשמש ובא, כאשר מתוקף הלחץ והטרדה לצמצם ולהבריך את הבתים מחשש שאור חמץ עלולים מאד בקל להגיע לידי רוגז וחרון אף חלילה. אולם האיש הידא והמשכיל מבין אל נכון שאין זה אלא מתעתועי היצר בלבד, היודע שאהבת חברים ואחדות הלבבות הם התנאי וההכנה לגאולה השלימה, ועל כן הריחו מתאמצים כעת ביהו שאת וביתו עוז להשרות כעס ופירוד לבבות, ומי חסם וישמר אלה שנוהר במאד מאד חלילה לא להיכשל בשמץ כעס, אלא הכל | הפשך בעבודת הבא <|

בספ"ק "תפארת שלמה" פרשא זידן כתב בעל ההילולא, ברמי פסוקי ברכת משה רבינו ע"ה בגמור מלאכת המשכן.
"וירא משה את כל הפלאכה, ונהפך עשו אלה פאָשֶׁר צָנָה ה' פֶּן עֵשֶׂה. וַיִּבְרָךְ אֹתָם מִשָּׁהוּ (לט, מג). ופירש רש"י: "ויברך אותם משה. - אמר להם, יהי רצון שתשרה שכניה במעשה ידיכם, ויהי נועם ה' אליקינו עלינו וגו' (תהלים 3) וכו'".
זה לשונו הקדוש של התפארת שלמה: "יהי רצון שתשרה שכניה במעשי ידיכם. - לא על מלאכת המשכן לבד, כי גם על 'מעשי ידיכם' אשר בבתיכם תשרה השכניה והברכה".

ה"תפארת שלמה" מרדומסק ז"ע

לכבוד יוסא והאל"א של כ"ק מרן בעל ה"תפארת שלמה", ה"ה הרה"ק רבי שלמה הבן [מחבר ה"תפארת מרדומסק זצוק"ל, שיתחיל השבת ביום ר' [תענית] יחד ה"ח. קיצצו כעמר גורנה לקס' ש"ב תעשיות' מבעל ההילולא זכר צדיק וקדוש לברכה, וזהו תגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

"אחרי אשר כבר הרימותם את תרומת ה' לגדבת המשכן, ומעתה תחול הברכה על הנשאר לכם. כי בן דרך התרומה, חיטה אחת פוטרת כל הכרי, ובעל הבית מתברך על ידה. כמ"ש (מלאכי ג, י) 'בחנותי נא בזאת וגו', והריקותי לכם ברכה עד בלי די'". "זה שאמר אחר הפרשה המעשרות (דברים כו, טו) 'השקיפה ממעון קדשך וגו', ובך את עמך'. כי כשנותן חלק הגבוה תשרה הברכה על הנשאר מעתה".

"זהו 'שתשרה שכניה במעשי ידיכם', רוצה לומר, כל מעשה ידיכם בבית ובחוץ במשא ומתן, תכונו הכל לשמים לצורך גבוה, לצדקה ולהוצאות בניו לתלמוד תורה וכדומה, שיהיה זה מקום להשראת שכניה במעשה ידיכם ולברך אתכם. וזהו 'יהי נועם ה' עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו', שיהיה כבונה הרצויה לשם שמים, ואז 'מעשה ידינו כוננהו' תשרה השכניה עלינו" עכ"ל.
* * *

דרכו בקודש של הרה"ק בעל "תפארת שלמה" מראדומסק זצוק"ל, לנסוע לקניי דורו ולהסתופף בצל קדשם. גם שנים רבות אחר עלותו על כסא ממלכתו, והיה מנהיג עדה גדולה בישראל, כשחסידים רבים למאות ולאלפים היו חוסים בצילו, לא נמנע מפעם לפעם לערוך 'נסיעה' לאחד מזקני צדיקי הדור.

זהו חסידי הרביים של ה"תפארת שלמה" מצטרפים אליו, ונוסעים עימו יחדיו אל אותו הצדיק שנשע הוא, וכך היה מופיע כמבזיא גדול עם גדודים של חסידים, ונעשה בזה כבוד גדול לצדיקי הדור, וקידוש השם ברבים. שנה אחת לכבוד חג השבעות ערך ה"תפארת שלמה" את נסיעתו אל העיר קחמיר יע"א, אצל הצדיק המפורסם הרה"ק רבי יחזקאל מקחמיר זצוק"ל, יחד עימו הופיעו הרבה מחסידיו, קהל גדול ועצום שהתחברו יחדיו עם חסידי קחמיר על חג השבעות, והיתה כל העיר כמרוקחה מחמת הציבור הענק, עד שהתמלאו כל בתי העיר באוהדים.

בערב החג, עלה ובא הרה"ק מראדומסק בידד עם קהל עדת מרעיתו אל ביתו נאוה קודש של הרבי מקחמיר לברכת השלום, הרה"ק מקחמיר שמח מאוד לקראתו, ויצא לקבל את פניו, וכבדו מאוד כראוי לפי מעלתו. - אך יחד עם זאת התנצל עצמו, שאינו יודע מה מצא אצלו, ומדוע בא אליו לבקר בהיכלו, כאשר הוא עצמו דעיקר אל הכין את עצמו כראוי לקראת החג הבעל"ט.

ובאותו מעמד דרש הרבי מקחמיר כמין חומר, בפסוקי מעמד הר סיני, שאמר הכתוב (שמות יט, יד) "וירד משה מן ההר אל העם ויקדש את העם", ופירש רש"י: "מלמד שלא היה פונה לעסקיו, אלא מן ההר אל העם". והקשה הרב, וכי איזה עסקים או 'בינס' היו לו למשה רבינו עליו השלום, רעיא מהימנא, שלא היה פונה אליהם.

אך ביאר הכוונה אל עסקיו הרוחניים, שפנה מכל עסקי עבודתו הרוחנית לפני ה', ולא חש ולא חשב כלל על נפשו ועל נשמתו האישית שלו עצמו, לבחון ולבדוק את מצבו ומדרגתו היכן עומד, ואיך להכין את עצמו למעמד הנשגב של 'קבלת התורה'. - אשר לפי רום מעלת השגתו הבין בוודאי יותר מכל ישראל עד היכן מגיעים הדברים, וכמה צריך לזכך את עצמו ולהתכונן לקראת המעמד הגדול. ואף על פי כן עזב את כל עסקי עבודתו הגדולה, ורק רץ ותיכף 'מן ההר אל העם', עומד ומשרת כל כולו לטובת ישראל בלבד, ולית ליה מדרגמיה כלום, ישמח משה במתנת חלקו.

כיוצא בדבר תירצו בדרך זו, מאמר הכתוב במצות האהבה (דברים ו, ה) "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך", ודרשו רבותינו ז"ל בריש פרק הירואה (ברכות נד.) "בכל מאודך - בכל ממונך".

וידועה התמיהה, מאחר שכל תיבה ותיבה שבתורה הקדושה, וכל מצוה וכל

הפשך פעמוד הקודם | טיב הגנין | עושה מתון מתון מתון יישב

הדעת ומאור פנים.

פרט שייכים ונוהגים כולם אצל כל אחד ואחד מישראל. הרי על כרחך גם מצוה זו של "בכל מאודך" שייכת אף אצל הצדיקים הגדולים, ואף הם מצווים ועומדים במצוה זו של אהבת השי"ת 'בכל מאודך'. ולכאורה מה שייך אצל הצדיקים הקדושים הללו הפרושים לגמרי מן העולם הזה ענין 'בכל ממונך'. והרי אין להם שום קשר ושייכות לממון, כמ"ש בפרק ערבי פסחים (קד.): "אמאי קרו ליה 'בנן של קדושים', דלא איסתכל בצורתא דזוזא".

ברם, טעם דרשת 'בכל מאודך - ממונך', לפי שאוהבים הבריות מאוד את הממון. ועיקר כוונת 'בכל מאודך' הוא שימסור את ה'מאוד' שלו, את הדבר האהוב עליו מאוד מאוד, אותו ימסור ויתן באהבתו הגדולה להשם יתברך.

ואם כן כלפי הצדיקים הללו, הרי הדבר האהוב עליהם 'מאוד' יותר מכל, הלא הוא עבודת השם יתברך, לעסוק בתורה הקדושה ולקיים המצוות. - ועל כן נאמר להם לצדיקים 'ואהבת את ה' אלקיך בכל מאודך', שצריכים לפעמים למסור בשביל אהבת השי"ת אף את העבודת השי"ת שלהם, ולוותר מן הרוחניות שלהם בעצמם שאוהבים מאוד, בשביל צרכי שמים וטובת הכלל.

ואמר על כך הרה"ק מראדומסק, שלימד לפניו הצדיק מקחמיר באותה שיחת קודש, מידת 'מסירות נפש' של הצדיקים, שעומדים ומוסרים כל אשר להם, הן בגשמיות והן ברוחניות. - ובכך כבר נמצאו שהיך אותו הטיב לקראת מעמד קבלת התורה.

וגודל מעלת המוסרים מרוחניותם לטובת ישראל ולמען כבוד שמים, נפלאה היא עד מאוד. כאשר אינם מסתכלים על עצמם כלל, רק כל רצונם וכל מאויים להרבות מלכות שמים בעולם ולהרבות תלמידים הגונים וישרים, וזוכים להשגות שלא כדרך הטבע. כאשר האריך בזה רבינו ה"חתם סופר" זצוק"ל בשו"ת יורה דעה (הקדמה פיתוחי חותם), זה לשון קדשו: "דבר זה הוא מוסר השכל, אם אמרו 'אמר העבד חשק נפשי בה' וחיפץ אני להתקרב אליו, ואיך אעשה זאת למעט בלימודי מושכלות שלימות נפשי כדי להשלים נפש חביבי. - התשובה אליו, דברי חז"ל (תענית ז.) הרבה למדתי מרבותי ויותר מחבירי, ומתלמידי יותר מכולם. היפלא מה' דבר, למלאות לך שלימות נפשך מה שהחסרת לכבוד שמו. אתה עשה את אשר ציווה לעשות ללמוד דעת את העם, וה' יעשה את שולו, עשה רצונו כרצונו והוא יעשה רצונו כרצונו, למלאות נפשך מידיעת השלימות, ויספיק לך זמן המועט להשיג השגות רבות ונגשגות עוד יותר מכדי יכולת שכלך", עיין שם שהאריך בשיחת קדשו.

* * *

אף אל הרה"ק בעל "דברי חיים" מצאנו זצוק"ל, שהיה מגדולי צדיקי הדור, ערך ה"תפארת שלמה" זצוק"ל כמה וכמה נסיעות קודש, כאשר ידוע שרבים וטובים מרבינו וצדיקי הדור היו נוסעים להסתופף בצילו בעיר צאנו הגדולה לאלקים.

שנה אחת נסע הראדומסקר לכבוד חג השבעות לצאנו, והצטרפו עימו בנסיעתו כחמש מאות חסידים. כמה וכמה סיפורי קודש השתמרו מאותה נסיעה, הדברי חיים כיבד את הרבי מראדומסק בשירת 'אקדמות', והוא עלה אל הבימה בידד עם חבר משוררים נפלאים, והעידו על אותה שירת אקדמות, שהיתה במתיקות נפלאה עד מאוד, שמעולם לא נשמע כמותה.

והגנו להעתיק כאן מה שכתב בזה בספ"ק "נפלאות התפארת שלמה" שחיבר נכדו הרב זצ"ל (אות קנה), וז"ל: "פעם אחת נסע [הרה"ק מראדומסק] לצאנו לרבינו ושכתב"ג בעל "דברי חיים", על חג השבעות, והיתה אהבה עזה ועצומה ביניהם".

"למחר בשבועות בבוקר בא הרה"ק מצאנו להרב מראדומסק לסטאנציע, לבקרו בהיכלו באמרו לכבודו, דברו יחד כאחד".

"ואחר כך כשהלך הרה"ק מצאנו ממנו, אמר הראדומסקער אל אנשיו, הוראתם דבר פלא, הרה"ק מצאנו הוא עומד כבר מוכן ומזומן לקבלת התורה ואני עדיין לא התחלתי".

"וכאשר הלכו החסידים לחצר ולבית המדרש, פגשו בהם חסידי צאנו ואמרו להם, השמעתם מה שאמר הרה"ק אדמו"ר מצאנו על הרב שלכם, הלא אמר ראו אנ דבר נפלא, כי הרב מראדומסק כבר עומד מוכן ומזומן לקבלת התורה, ואני עוד לא התחלתי".

"ונבהלו משמוע כי איב' הצדיקים אלו כל אחד תולה הגדלות בחביבו, ושניהם נתנבאו בסגנון אחד ובלשון אחד".

הפשך פעמוד הבא <

ונפלאות בגאולה העתידה. ובסופו חותם הפייטן בברכה מיוחדת לשלום ושלווה, ואומר בזה הלשון, "כאשר שמענו כן עוד נחוזה, ברכנו בשלום בחודש הזה", ולדברינו אתי שפיר מאד מדוע חתם הפייטן בברכת השלום בדווקא, שכן כבדי להיות ראוי לצאת ממצרים צריך קודם כל לתקן את המידות של בין אדם לחבירו ולהיות בשלום עם הבריות, ואז אז נעשה ראוי לצאת ולהיאגל מארץ מצרים, כל אחד לפום דרגא דיליה, עדי יזכנו השי"ת בקרוב בימינו לראות בגאולה השלימה וכימי צאתנו מארץ מצרים יראנו נפלאות.

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

סוף מעשה במחשבה תחילה

נולד לנו בן בשעה טובה ומוצלחת. היה עלי לנסוע למחרת לשחרר את אשתי והרך הנולד מבית הרפואה.

השחרור תוכנן לחצות היום בערך. תכננתי לבילה שלפני להזמין רכב שכור מהחברות המשכירות רכב לפי שעות שיעמוד כבר באזור הבית שלי בשביל מחר אבל מרוב תשישות נרדמתי.

איך זה עובד?! מודיעים לחברה שמשכירה לפי שעות על שעה יעודה שאני רוצה רכב והם דואגים מראש שיהיה רכב ליד הבית וכך ללא כל עיכוב אפשר להגיע ולנסוע.

בבוקר נזכרתי שלא הזמנתי רכב ובאתי להתקשר לחברה, אבל אז נזכרתי שזה לפני התפילה ולפני התפילה לא עושים דברים אחרים כמובא בהלכה, אז החלטתי שאחרי התפילה אתקשר להזמין.

בגמר התפילה כבר מיהרתי לשיעור שלי וחשבתי לעצמי שנעשה זאת תיכף אחרי השיעור וכך נדחה הדבר לאחרי השיעור, אלא שאז זה כבר קצת מאוחר להזמין רכב וצריך יותר מזל משכל כדי למצוא רכב באזור שלי.

בגמר השיעור סידרתי מעט את בית המדרש. סיימתי לסדר ויהודי מוכר לי נכנס לבית הכנסת וביקש אם אוכל לפתוח לו את המטבח כדי שיכין לעצמו כוס קפה.

למרות הלחץ שלי פתחתי לו את הארון של הקפה ותוך כדי בחישה הקפה שאל: "לאן אתה ממחר היום?" השבתי לו שאני צריך להזמין רכב או לבדוק היכן יש רכב באזור כדי לשחרר את רעיייתי והרך הנולד מבית החולים. הוא הוציא את המפתחות של רכבו מהכיס הושיט אותם לעברי ואמר: "אני מתעכב כאן באזור כארבע שעות, אז ארבע שעות הרכב פנוי לצרכים שלך!!!"

שמחתי שמחה גדולה וסיפרתי לו שלא ביצעתי את ההזמנה לפני התפילה וה' לפני השיעור והנה מי ששומע בקול ה' לעולם אינו מפסיד!!!

הרכב שלו היה רכב גדול מרווח ונוח מאוד. בהתרגשות אספתי את נוות ביתי עם הנסיך החדש מבית הרפואה, אחרי שיעור מוכח שהמקבל עליו עול תורה מעבידים ממנו עול דרך ארץ.

בעל המעשה: א. ש. ר.

הפעוין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס נפיקס: 15326517922

הפתקא החל להתעניין בשלמו ובשלום בני ביתו, והחסידי ענה שברוך ה' כולם חיים בטוב ובעניינים. גם כשהמשיך הרבי ושאל אודות מצב הפרנסה, ענה החסיד כמו כן שהכל מתנהל למישרים, הודות השי"ת, והפרנסה מצויה בשפע וברכות. כמו כן כששוחח עמו הצדיק בענייני הרוחניים נוכח לראות שהוא שוקד על תורתו ב"ה, ועובד השם יתברך בישרות ובנאמנות.

כראות הרבי כל זאת שמח מאוד, הוא קם לפתע ממקומו בהתרגשות ואמר לחסידו הנאמן:

החיינני! תבורך מפי עליון! כאשר מן השמים שלחו אותך לכאן היום, לשמח אותי במצבך הטוב והנעים. כי כל העת מגיעים הנה הזכרות קשות מגזיית הגיוס, וכבר נחלש לבבי מרוב צרות עמך בית ישראל. - והנה אתה הבאת לנו כיום מעט שמחה, כדי להפיג את הצער ואת הכאב הקשה, בראותי אותך בשמחה והארת פנים בטוב ובמישרים.

ועל כך הנני לברך אותך בכל לב, שיציליך עסקיך וישגשוך בכפלים, כי דבר גדול עשית כיום להביא השמחה ללב ישראל. והרי כל המשמח את ישראל כמשמח את השכינה הקדושה, שבזמנים קשים כאלו מתגולגלת בעפר קרנה וסובלת עד מאוד מצערם של ישראל. ומתוך שמשמחים לב ישראל לרוממם בזמנים קשים מן הצער והכאב, הרי זה גורם שמחה גדולה למעלה בשמים.

למותר לציון שברכת הצדיק התקיימה בו במלוואה, ותיקף לאחור מכן עלתה קרנו לרום המעלה, ונעשה לאחד מגדולי העשירים בארץ פולין, ואף ברוחניות הרבה פעלים לתורה ולתעודה, זכה לבנין וחתנין רבנין, לתפארת בית ישראל.

• § • § •

מקום מנוחתו כבוד של הרה"ק בעל 'תפארת שלמה' ז"ע בראדומסק נעשה ברבות השנים מקום תפילה לרבים, וביומא דהילולא דיליה הגיעו אלפים ורבות לשפוך שיח תפילה בציון קדשו.

ואמרו החסידים, שלכן בחר לו היאצייט ביום כ"ט אדר, ערב ראש חודש ניסן, כדי שבהתאסף קהל הגדול בציון הקדוש, ויכלו העניים בנקל לקבץ הממון הנצרך להם עבור קמחא דפסחא.

כדרך שאמרו הצדיקים על יומא דהילולא של הרה"ק בעל 'נועם אלימלך' ז"ע, שחל ביום כ"א אדר, כדי שיעניו כל העניים לליצ'ענסק ביומא דהילולא רבא, ושם יתרמו להם כל העולים לליצ'ענסק את כל צרכי החג בריחון גדול.

וכבר נודע כמה טרח אותו צדיק בעל 'תפארת שלמה' בעל ההילולא, לפרסם את האוהל הקדוש בליצ'ענסק, וכמה טרחות טרח להסדיר המקום לטובת רבבות העולים אל הציון הקדוש. ואף תיקן מקום מיוחד עבור הכהנים, שיוכלו אף הם לעמוד בתפילה בליצ'ענסק כידוע.

והיה אומר שאף עתה לאחר פטירתו של הרבי ר' אלימלך עומד ומתפלל ומברך את ישראל באהבה, והיה רגיל להזכיר מה שכתב בנו ממשין דרכו של הנועם אלימלך, הלא הוא הרבי ר' אלעזר זצוק"ל מליצ'ענסק בהקדמה והתנצלות לסה"ק 'נועם אלימלך', חה"ל: 'למען כבוד שמך הגדול תעשה, ותקיים נא כל הברכות, אשר תמיד על פה כבוד אבי מורי ורבי, הרגיל להיות מברך ישראל ולמסור נפשו עליהם בכל עת ולבטל מהם גזירות רעות בתפלתו הנאמנה במסירת נפשו' עכ"ה ט"ו.

והקפיד מאד הרה"ק בעל 'תפארת שלמה' על המדפיסים שהדפיסו ספר הקדוש 'נועם אלימלך' כמה פעמים והשמיטו הקדמה זאת ואמרו בזה הלשון: 'שהקדמה זאת הביב לי מאוד כמעט ככל הספר נועם אלימלך, איך שהידי בנו הרה"ק מורנו הרב ר' אלעזר על אביו שמסר נפשו עבור ישראל, חוץ מה שמסר נפשו על קדושת שמו יתברך.

ובוודאי ראויים אותם דברים עצמם גם אל 'תפארת שלמה' ז"ע, בעל ההילולא זנו, שכל ימיו היו דואב ומצטער בצערם של ישראל, ומרבה לשתוח את תפלותיו בעד טובתם וכל צרכיהם ברוחניות ובגשמיות.

כן יתן ה' שיתקבלו כל התפילות והבקשות ברחמים וברצון, וכתוונת הגדולה תגן עליו ובעדו בכל משאלת לב לטובה, אמן.

והסידי צאנו הלכו לרבם, שיבקש מהרה"ק מראדומסק שיתפלל שחרית לפני העמוד, וזמר אקדמות".

"השיב הרה"ק מצאנו, כי לצוות עליו בפקודה אין לו כוח, רק יבקשו אותו בשמו, כי ישמח את לבבו ונשמתו אם יתפלל".

"השיב הראדומסקער כי הוא אינו אומר פייט, השיב הרה"ק מצאנו כי מסכים על זה".

"התחיל לומר 'נשמת' לפני העמוד, ובין כך התאספו כל אנשי העיר מקטנים ועד גדולים, ועלו על עליית בית המדרש ועל גותיהן מבפנים ומבחוץ. והראדומסקער התפלל בקולו העצום בצלצלי תרועותו [עם תבר משוררין]. כמלאכי מעלה יצצצפו בקול, עד כי כל העולם יצאו מרעיונותיהם ובטלו חושיהם".

"העיד חסיד אחד, כי ראה בעיניו שמעת שהתחיל הראדומסקער להתפלל לפני העמוד, והעמוד היה רוחק מן הכותל, ומקום הרב מצאנו היה תחת העמוד אצל הכותל, אזי יצא הרה"ק מצאנו ממקומו להפך פניו, והסתכל בפני הראדומסקער בהסתכלות עזה עצומה בדבקות השם, עד שלא הוציא שום הגה ודיבור תפילה מפיו, רק הסתכל בפני הראדומסקער כל הזמן, כן העיד החסיד בתורת עדות".

"ואחר כך התפלל הראדומסקער הלל ושורר 'אקדמות', אשר לקול גערתו בנגינתו וצלצלי תרועותו כל השומעים נבהלו נפחו, ועדה אחותם שם חיל כילודה, עוד הם נגדו, וכאשר לקול יע סגי קול רעש גדול הוצא מפי כהן גדול, מעוז ומגדול, בכוחו הגדול עכ"ל".

• § • § •

אחר הסתלקותו של הרה"ק בעל 'תפארת שלמה' ז"ע לגני מרומים, הניח אחריו את בניו הגאונים הצדיקים, הרה"ק רבי אברהם זצוק"ל והרה"ק רבי צבי זצוק"ל, והיו שניהם מפורסמים כרבנים צדיקים ותלמידי חכמים מופלגים, והיתה השאלה מי משניהם יקבל את התנהגה.

והסיכמו החסידים להשאיר את ההחלטה בידי הבנים עצמם, שיחליטו הם ביניהם את מי למנות לרבי, באומרים ששניהם ראויים לאותה איצטלא, ואת מי אשר יחליטו הם ביניהם הרי הוא מקובל גם עליהם.

אך בין שני הבנים נפל ויחוק, כשכל אחד מן האחים מסרב לקחת את התנהגה לעצמו, וממליך את אחיו בנחת רוח, שישול הוא את התנהגה. וכך לא עלתה בידיהם להגיע לכלל החלטה בורה בדבר, כאשר כל אחד מטיל את השרדה על אחיו, באומרו שהוא גדול ממנו והוא הראוי לאותה איצטלא.

כראות החסידים שאין האחים יכולים להגיע לכלל החלטה בדבר, אמרו שבמקרה כזה יש להטיל את התנהגה על האח הגדול, כבוד הבנים, הלא הוא הרה"ק רבי אברהם בעל 'החסד לאברהם' זצוק"ל, שנאלץ לקבל על עצמו את עול התנהגה. והוא אכן הנהיג ברמה את חסידות 'ראדומסק' לתפארת בית ישראל, שבימיו גדלה ושגשגה בכל רחבי ערי פולין כידוע.

בשבת הראשונה של הנהגת קדשו, התאספו קהל רב לכבוד שבת הכתרת, חסידים רבים הופיעו מכל קצווי ארץ. והנה כאשר יצא הרבי החדש רבי אברהם מליצ'ענסק אל עריכת השולחן הראשון שבהנהגתו לביל שבת קדוש, עמד הביט בו אחיו הרה"ק רבי צבי בכניסתו אל הטיש. ועמד כך שעה ארוכה בהשתאות גדולה, ולאחר מכן התבטא ואמר, שאילו היה ידע מתחילה לאיזו 'ראת שמים' עצומה זוכים כשמקבלים את הנהגה, לא היה מוותר עליה... והעיד שראה על אחיו הגדול, שמשקבל את הנהגה שנתנה צורתו ונעשה כאיש אחר, ורוחו הגדולה של האב הקדוש בעל 'תפארת שלמה' חופפת עליו במדרגות נשגבות ועצומות.

כאשר ידוע ענין ה'ירושה' אינו רק בגשמיות, אלא אף ברוחניות זוכים לרשת כוח האב. על דרך שרמזו בזה (חולין מט'): 'יפה כח הבן מכוח האב', מנין 'יפה' טוב כוחו של הבן, זה הכל נשפע עליו 'מכוח האב' [עיין תפארת שלמה פ"ר אמור ד"ה וידבר ה'].

• § • § •

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

לעיני החבור שמואל מאיר ז"ל בן יכלחסיא רבי ישראלי יצחק ולבני יח נסלו תנצבה.

לעיני מרת חיה סאסא בת לאה ולבני י סיון תנצבה.

שרה שיינדל בת סילה רוחה להצלחה בכל העניינים

האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים

יוסף בן סילה רוחא לרפואה שלימה

לעיני הרב יעקב מיכאל זצ"ל בן החבר הרב ר' ישראל זצ"ל מיינער ולבני יח אאל חסידי תנצבה.